

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **J. K.**, zastoupeného JUDr. Janem Juračkou, advokátem se sídlem Tovární 7, Znojmo, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2007, č. j. JMK 151807/2007, o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 5. 2008, č. j. 57 Ca 4/2008 - 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2007, č. j. JMK 151807/2007, sp. zn. S-JMK 151807/2007/OD/St. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Městského úřadu Znojmo, odboru dopravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 22. 10. 2007, č. j. SMUZN 7246/2007 Do, jímž byl stěžovatel uznán vinným

přestupkem proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 4. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o přestupcích“).

Stěžovatel označil jako důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Má zato, že skutkový stav nebyl správními orgány náležitě zjištěn a správně právně posouzen. Stěžovatel se domnívá, že nelze jednoznačně dovodit, že vozidlo, kterému byla měřena rychlost a které je zobrazeno na fotografii z místa kontroly, je totožné s vozidlem, kterým jel stěžovatel. Stejně tak nebylo prokázáno, že vozidlo v době, kdy byla rychlost měřena, řídil právě stěžovatel. Z uvedených důvodů proto stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

Z obsahu předloženého soudního a správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Dne 20. 3. 2007 v 16.03 hod. byla pomocí měřicího zařízení zabudovaného ve služebním vozidle Policie České republiky, na silnici I. třídy č. 38 v úseku od obce Grešlové Mýto ke křižovatce na obec Blížkovice, změřena rychlost u vozidla tov. zn. Mercedes, projíždějícího ve směru na Znojmo, a to ve výši 108 km/h, o čemž byl pořízen fotografický záznam (číslo snímku 2257). Následně, na pokyn policejní hlídky provádějící měření rychlosti ve složení J. P. a M. J., bylo vozidlo v součinnosti s hlídkou nacházející se v obci Grešlové Mýto zastaveno a v osobě řidiče byl po předložení dokladů zjištěn stěžovatel. K místu kontroly vozidla a řidiče se následně dostavila i hlídka provádějící měření, stěžovateli byl ukázán uvedený radarový snímek a bylo mu sděleno, že překročením nejvyšší dovolené rychlosti stanovené zvláštním právním předpisem mimo obec o méně než 30 km/h se dopustil přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Stěžovatel s uvedeným obviněním nesouhlasil, odmítl se k věci vyjádřit a také podepsat na místě sepsaný úřední záznam.

Při ústním jednání konaném dne 25. 7. 2007 stěžovatel za přítomnosti svého zástupce k věci vypověděl, že je sice pravdou, že v té době jel se svým vozidlem tov. zn. Mercedes, ve směru od Moravských Budějovic do Znojma, ve vozidle však cestovalo více osob, které se v řízení střídaly. Uvedl, že on po dobu řízení vozidla nepřekročil povolenou rychlost, v té době bylo špatné počasí, poletoval sníh, a tedy bylo riskantní jet rychleji. V obci Grešlové Mýto s vozidlem zastavili, teprve od tohoto okamžiku stěžovatel vozidlo řídil, přičemž po ujetí asi 300 až 400m byli zastaveni hlídkou policie, která tvrdila, že vozidlo jelo rychlostí překračující povolený limit. Stěžovatel s tímto tvrzením nesouhlasil, bránil se, že došlo

k nedorozumění a odmítl podepsat na místě sepsaný protokol s tím, že se vyjádří až ve správním řízení. Namítal, že policisté mu ukazovali fotografii vozidla, která měla být pořízena při měření rychlosti, na fotografii však nebylo možné vozidlo vůbec identifikovat, neboť jeho registrační značka byla nečitelná. Uvedl, že v té době mohlo jet na předmětném úseku silnice více vozidel, a tedy není vyloučena možnost jejich záměny. Na dotaz správního orgánu, zda stěžovatel jako provozovatel vozidla zná údaje osoby, která podle jeho tvrzení v danou dobu řídila předmětné vozidlo, stěžovatel uvedl, že se jednalo o osobu blízkou, a tedy využívá svého práva nevypovídat.

Ve vyjádření podaném dne 20. 8. 2007 stěžovatel doplnil, že ve vozidle se nacházely celkem čtyři osoby, jejichž totožnost policisté nezjišťovali. Vozidlo má neprůhledná skla, v průběhu měření padal sníh, bylo šero a celkově snížená viditelnost, proto policisté nemohli zaznamenat osoby nacházející se ve vozidle ani identifikovat osobu, která v čase měření vozidlo řídila.

Jako svědci byli dne 20. 8. 2007 za přítomnosti stěžovatele a jím zmocněného zástupce vyslechnuti zakročující policisté J. P. a M. J.

Svědék J. P. před správním orgánem vypověděl, že ve chvíli, kdy se svým vozidlem míjeli měřený Mercedes-Benz, jemuž byla radarovým zařízením naměřena rychlost přibližně 108 km/h, jako spolujezdce viděl, že toto vozidlo řídí muž. Když pak obviněného viděl na místě projednávání přestupku, byl si jist, že je to on. Na místě spolujezdce rovněž spatřil osobu, při projednávání přestupku byla na místě žena, patrně manželka stěžovatele. Jiná osoba se ve vozidle nenacházela.

Svědék M. J. k věci vypověděl, že při měření rychlosti (kdy seděl jako obsluha radaru), bylo do předmětného vozidla vidět. Vozidlo řídil muž, žena sedící na místě spolujezdce měla delší vlasy. Uvedl, že si je jist, že vozidlo, kterému byla měřena rychlost, je totožné s tím, které následně bylo zastaveno a kontrolováno - vozidlo mělo vpředu ochranný rám a v tu chvíli tam další podobné vozidlo nejelo. Ve vozidle byli pouze muž a žena.

Kromě výslechů policistů prvostupňový správní orgán provedl také důkaz fotografií označenou časovým údajem 16.03.58 hod., na níž je zobrazeno vozidlo Mercedes-Benz, jehož rychlost byla měřena; dále fotografií s časovým údajem 16.26.16 hod. pocházející z místa kontroly zastaveného vozidla a úředními záznamy Policie České republiky ze dne 20. 3. 2007 a 27. 4. 2007, vyhotovenými policisty J. P. a Z. V. Spisový materiál byl dále doplněn o fotodokumentaci týkající se vozidla LandRover, jedoucího téhož dne v těsné blízkosti za vozidlem Mercedes-Benz, kterému byla v 16.04.45 hod. naměřena rychlost 114 km/h a bylo kontrolováno společně s vozidlem Mercedes-Benz.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 22. 10 2007, č. j. SMUZN 7246/2007 Do, pak byl stěžovatel uznán vinným přestupkem proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 4. zákona o přestupcích, kterého se měl dopustit tím, že dne 20. 3. 2007 v 16.03 hod., na silnici I. třídy č. 38 v úseku od obce Grešlové Mýto ke křižovatce na obec Blížkovice, jako řidič motorového vozidla tovární zn. Mercedes překročil nejvyšší dovolenou rychlost v daném úseku, která je 90 km/h, kdy měřicím zařízením mu byla naměřena rychlost 108 km/h, při zvážení možné odchylky měřicího zařízení $\pm 3\%$ mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost 104 km/h. Za tento přestupek byla stěžovateli dle ustanovení § 22 odst. 9 téhož zákona uložena pokuta ve výši 1500Kč.

Stěžovatel s uvedeným rozhodnutím správního orgánu nesouhlasil a podal proti němu včasné odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 11. 2007, č. j. JMK 151807/2007, sp. zn. S-JMK 151807/2007/OD/St, jako nedůvodné zamítl.

Proti tomuto rozhodnutí se stěžovatel bránil žalobou u krajského soudu, v níž hodně jako v podaném odvolání namítal, že nelze jednoznačně dovodit, že vozidlo, kterému byla měřena rychlost a které je zobrazeno na fotografii s časovým údajem 16.03.58 hod., je totožné s vozidlem, ve kterém jel stěžovatel. Stěžovatel uvedl, že zde existují pochybnosti o totožnosti vozidla vyplývající z následujících skutečností: Z fotografie měřeného vozidla je možno rozpoznat pouze to, že se jedná o vozidlo tmavé barvy a tovární značky Mercedes. Registrační značka vozidla není v důsledku pokrytí vrstvou sněhu čitelná a vozidlo nevykazuje žádné jiné zvláštní znaky, podle kterých by mohlo být identifikováno. Nadto v úseku od místa měření vozidla do místa kontroly vozidla stěžovatele se nacházejí tři křižovatky, z nichž v mezidobí mohlo na předmětný úsek vozovky vjet vozidlo stejné tovární značky jako vozidlo stěžovatele. Nelze tedy připustit, aby správní orgány obou stupňů dovodily ztotožnění vozidla pouze ze způsobu jeho zasněžení a ze skutečnosti, že se jednalo o vozidlo totožné tovární značky a obdobné barvy. Stejně tak vybavení vozidla přední hrazdou a střešním nosičem je nutno považovat za standardní výbavu. Stěžovatel dále namítal, že nebylo prokázáno, že by osobou, která v době měření řídila předmětné vozidlo, byl právě on. Pochybnosti o totožnosti osoby řidiče vyplynuly zejména z následujících skutečností: Policisté, kteří prováděli měření rychlosti u vozidla za jízdy, nemohli být vzhledem k rychlosti míjejících se vozidel schopni osobu řidiče identifikovat. Policisté tak ani nemohli vidět, které další osoby se ve vozidle nacházely a při prováděné kontrole ani totožnost osob ve vozidle nezjišťovali. Vozidlo má neprůhledná skla, venku bylo šero, byla snížena viditelnost a padal sníh. Nelze tedy vyloučit obhajobu stěžovatele, že vozidlo řídila jiná osoba než stěžovatel.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V odůvodnění rozhodnutí vyslovil, že správní orgány náležitě zjistily skutkový stav

věci, který byl také správně právně posouzen. Krajský soud vyhodnotil tvrzení stěžovatele, že rychlost byla měřena u zcela jiného vozidla Mercedes-Benz než toho, které řídil stěžovatel, jako nepravdivé a účelové. V této souvislosti odkázal na provedené listinné důkazy založené ve správním spisu, jakož i na výsledcích policistů J. P. a M. J., jejichž výpovědi si neodporují a vzájemně korespondují s obsahem spisového materiálu. Krajský soud pak nepřisvědčil ani námitce stěžovatele týkající se totožnosti osoby řidiče předmětného vozidla. Ve shodě se závěry správních orgánů obou stupňů neuvěřil tvrzení stěžovatele, že ve vozidle cestovaly celkem čtyři osoby, které se v řízení střídaly, ale že se v něm nacházely pouze dvě osoby, a to muž a žena. Krajský soud vyšel ze zjištění policistů provádějících měření, kteří shodně vypověděli, že v okamžiku, kdy měli předmětné vozidlo Mercedes-Benz, zaznamenali, že je řídil muž; nadto skutečnost, že by se ve vozidle namísto dvou osob nacházely celkem čtyři osoby, by následně musela zaznamenat nejen hlídka policie, která vozidlo stavěla v obci Grešlové Mýto a která se stěžovatelem a jeho manželkou přestupek projednávala, ale taktéž hlídka provádějící měření, která následně pořizovala fotodokumentaci ztotožnění vozidla v místě zastavení vozidla.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní uplatněny důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stěžovatel namítá vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytyčanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel nejprve učinil předmětem přezkumu zdejším soudem závěr krajského soudu a správních orgánů obou stupňů o totožnosti měřeného vozidla. Stěžovatel se domnívá, že nelze jednoznačně dovodit, že by vozidlo Mercedes-Benz, kterému byla měřena rychlost a které je zobrazeno na fotografii s časovým údajem 16.03.58 hod., bylo totožné s vozidlem, kterým jel stěžovatel. Dle názoru stěžovatele pochybnosti o totožnosti vozidla vyplývají zejména z následujících skutečností: a/ z fotografie měřeného vozidla je možné identifikovat pouze tovární značku a že se jedná o vozidlo tmavé barvy; b/ registrační značka vozidla je nečitelná, neboť je zakryta sněhem; c/ vozidlo na fotografii nevykazuje žádné zvláštní znaky, podle kterých by mohlo být identifikováno a d/ v úseku od místa měření vozidla do místa jeho kontroly se nacházejí tři křižovatky, z nichž mohlo na předmětný úsek vozovky vjet vozidlo stejné tovární značky jako vozidlo stěžovatele. Nelze tedy připustit, aby správní orgány a krajský soud dovodily ztotožnění vozidla pouze z té skutečnosti, že se jedná o vozidlo totožné tovární

značky a obdobné barvy, a ze způsobu jeho zasněžení; stejně tak vybavení vozidla přední hrazdou a střešním nosičem je nutno považovat za standardní výbavu.

Nejvyšší správní soud takto uplatněné kasační námitce stěžovatele nepřisvědčil. Na rozdíl od stěžovatele se totiž (stejně jako správní orgány obou stupňů i krajský soud) domnívá, že na základě pořízené fotodokumentace lze bez důvodných pochybností ztotožnit vozidlo, kterému byla změřena rychlost, s vozidlem, které bylo následně kontrolováno hlídkou policie v obci Grešlové Mýto a které v tu chvíli řídil stěžovatel.

Je sice pravdou, že v době měření rychlosti byla registrační značka vozidla vlivem zasněžení nečitelná, ztotožnění vozidla podle registrační značky však nelze považovat za jediný možný způsob jeho identifikace. Je zřejmé, že na srovnávaných snímcích je zobrazeno vozidlo značky Mercedes-Benz, třídy M, přičemž to, co činí tento vůz individuálním oproti ostatním vozům téže třídy, je zejména jeho tmavá barva, design kol (hliníkových disků), dodatečně pevně namontovaný ochranný rám (chránič předního nárazníku) a na podélných lyžinách namontovaný příčný nosník (střešní nosič). V tomto ohledu tedy nelze souhlasit s tvrzením stěžovatele, že vozidlo na fotografii nevykazuje žádné zvláštní znaky, podle kterých by mohlo být ztotožněno, a že je vybaveno pouze standardními prvky. Zdejšímu soudu se pak jeví jako nanejvýš nepravděpodobná také ta skutečnost, že by se v tomto konkrétním čase a na tomto konkrétním místě mohlo vyskytovat vozidlo totožné tovární značky a třídy, navíc vybavené týmiž nadstandardními prvky jako vozidlo stěžovatele (dodatečně namontovaný přední ochranný rám a v tu chvíli na podélných lyžinách nasazený příčný nosník – střešní nosič).

Správním orgánům obou stupňů a následně i krajskému soudu pak nelze vytýkat ani to, že za podmínek, které se v daném prostředí vyskytovaly (padající sněh), podpůrně jako identifikační znak zohlednily i způsob zasněžení pod předními svítilnami vozu a specifickou sněhovou vrstvu nacházející se v horní části registrační značky. Porovnání těchto znaků na obou pořízených fotografiích pouze podporuje shora uvedený závěr o totožnosti obou vyfotografovaných vozidel.

Stěžovatel dále v kasační stížnosti namítá, že v předcházejícím správním řízení nebylo náležitě prokázáno, že by řídil vozidlo v době, kdy mělo dojít k jeho měření. Uvedl, že policisté provádějící měření nemohli vzhledem k rychlosti míjejících se vozidel identifikovat osobu řidiče, stejně jako nemohli spatřit jiné osoby, které se ve vozidle nacházely a jejichž totožnost nebyla zjišťována. V této souvislosti stěžovatel poukázal na skutečnost, že vozidlo má neprůhledná skla, v době měření padal sněh, bylo šero a snižená viditelnost. Nelze tedy vyloučit, že vozidlo řídila jiná osoba než stěžovatel. O důvodnosti takto uplatněné kasační námitky Nejvyšší správní soud uvážil následovně:

Nejvyšší správní soud předně podotýká, že i na přestupkové řízení se přiměřeně vztahují některé ústavněprávní a mezinárodní limity obsažené zejména v Listině základních práv a svobod, jakož i v Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Ústavní soud již ve svém nálezu ze dne 23. 11. 1999, sp. zn. Pl. ÚS 28/98, dostupném na <http://nalus.usoud.cz>, uvedl, že „každá sankce za přestupek je v režimu čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy (srov. *Case of Lauko v. Slovakia. European Court of Human Rights 4/1998/907/1119* z 2. 9. 1998 a *Case of Kadubec v. Slovakia. European Court of Human Rights 5/1998/908/1120* z 2. 9. 1998), i když pokuta nedosáhne uvedené výše. To platí bez ohledu na skutečnost, že za přestupek nelze stanovit trest odnětí svobody a trest není veden ve zvláštním rejstříku.“ Aplikace obecných požadavků na souladnost přestupkového řízení s ústavněprávními a mezinárodními limity však zároveň neopravňuje k tomu, aby ve svých důsledcích byl aplikován takový výklad, který by fakticky znemožnil jakýkoli účinný postih za protiprávní chování.

V návaznosti na výše uvedené Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 22. 4. 2004, č. j. 2 As 3/2004 - 70, publikovaném pod č. 309/2004 Sb. NSS, vyslovil následující závěry: „Právo neobviňovat sebe nebo osoby blízké je v řízení o přestupcích přiměřeným průmětem ústavního práva, jež je pro účely trestního stíhání zakotveno v čl. 37 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a na úrovni zákonné je pak pro účely trestní upraveno v § 100 trestního řádu. ... Osoba přenášející odpovědnost na jinou osobu tak jistě nemůže být nucena k identifikaci této jiné osoby, musí být ovšem připravena na fakt, že přestupkový orgán může vycházet z ostatních důkazů a bude hodnotit, zda tyto důkazy jsou samy o sobě dostatečně průkazné k identifikaci pachatele přestupku. Jinak řečeno, zda z ostatních provedených důkazů lze dospět k ucelenému důkaznímu řetězci, z něhož bude možno dovodit odpovědnost konkrétní osoby.“

V souzené věci se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s názorem krajského soudu, že správními orgány provedené důkazy byly k identifikaci stěžovatele jako pachatele přestupku dostatečné a bylo nade vší rozumnou pochybnost prokázáno, že se jednání majícího znaky skutkové podstaty předmětného přestupku dopustil právě ten, kdo má být za tento přestupek postižen.

Nejvyšší správní soud z obsahu předloženého správního spisu ověřil, že správní orgány svůj závěr o totožnosti osoby řidiče a stěžovatele opřely především o výpovědi policistů J. P. a M. J., kteří uvedeného dne prováděli měření rychlosti vozidel na úseku od obce Grešlové Mýto směrem na Moravské Budějovice.

Oba policisté ve svých výpovědích shodně uvedli, že vozidlo řídil muž a na místě spolujezdce seděla další osoba, dle policisty M. J. žena. Uvedená výpověď koresponduje s obsahem spisového materiálu - fotografiemi z místa projednávání přestupku, z nichž je patrné, že po zastavení vozidla další hlídkou policie byla na místě projednávání přestupku přítomna také žena. Z výpovědí obou policistů, jejichž věrohodnost nebyla v řízení zpochybněna a tyto výpovědi korespondují

s obsahem ostatního spisového materiálu, tak vyplývá, že ve vozidle se kromě stěžovatele a ženy sedící na místě spolujezdce nenacházela žádná další osoba. Přitom i v případě, že by policisté při měření rychlosti vozidla tyto osoby přehlédli, je vysoce nepravděpodobně, že by si těchto osob nepovšimli v okamžiku, kdy vozidlo fotografovali za účelem ztotožnění, a tedy se nacházeli v jeho bezprostřední blízkosti. S těmito závěry se Nejvyšší správní soud ztotožňuje, stejně jako se závěry správních orgánů, že i přes rychlost míjejících se vozidel je možno rozpoznat, zda vozidlo řídí muž či žena. Příslušné právní a technické předpisy stanoví, že čelní sklo vozidla nemůže být zrcadlové a tónováno může být pouze do určité meze tak, aby bylo vidět do interiéru vozidla. Proto i tehdy, kdy vozidlo má boční skla neprůhledná, musí být osoba řidiče a osoba nacházející se na sedadle spolujezdce rozpoznatelná. Z bezprostřední blízkosti, v níž se nacházeli policisté při projednávání přestupku a pořizování fotodokumentace, je pak, byť i pouze předním sklem, zjištělné, zda se na zadních sedadlech vozidla nacházejí další osoby či nikoliv.

Nejvyšší správní soud na základě uvedených skutečností dospěl k závěru, že správní orgány shromáždily dostatečné důkazy o tom, že se předmětného protiprávního jednání dopustil stěžovatel. Naopak stěžovateli se nepodařilo prokázat jím předložená tvrzení. Stěžovatel na místě samém ani bezprostředně poté netvrdil, že se přestupku nedopustil, ale odmítl se k celé věci vyjádřit. V průběhu následujícího přestupkového řízení stěžovatel poprvé přednesl tvrzení, že ve vozidle se nacházely celkem čtyři osoby, přičemž tu, která řídila v době měření vozidla, odmítl označit s poukazem, že se jedná o osobu blízkou. Nejvyšší správní soud v této souvislosti uvádí, že zákonná právní úprava umožňuje osobě podezřelé ze spáchání přestupku se k věci nevyjadřovat, případně se zbavit obvinění např. poukazem na to, že se přestupku nemohla dopustit, nebo že se přestupku dopustil někdo jiný, či jiným možným způsobem. Odmítnutí výpovědi nelze osobě podezřelé ze spáchání přestupku přičítat samo o sobě k tíži, toto jednání však ve svém důsledku může vést k tomu, že se podezřelému nepodaří vyvrátit důkazy svědčící proti němu, pokud tvoří jednotný a logický celek. Podobně je nutno hodnotit i tvrzení stěžovatele, dle něhož se ve vozidle v okamžiku měření rychlosti nacházely čtyři osoby, aniž byl schopen navrhnout jakýkoliv důkaz k ověření této skutečnosti. Nejvyšší správní soud tímto nezpochybňuje již zmíněné právo neoznačovat osobu blízkou jako pachatele přestupku, nicméně řidičem v době spáchání přestupku mohla být pouze jedna osoba, pokud by ve vozidle byly v této chvíli celkem čtyři osoby, nejméně dvě z nich (nepočítaje stěžovatele) mohly potvrdit alespoň skutečnost, kolik osob se voze nacházelo, případně, že stěžovatel neřídil vozidlo po celou dobu, aniž by musely označovat přímo osobu řidiče. Stěžovatel však setrval pouze u kusého tvrzení, které neopřel o další upřesňující skutečnosti, je proto nutno konstatovat, že jeho neověřitelné výroky nezaložily pochybnost dostatečnou k vyvrácení protichůdných zjištění a zbavení ho obvinění ze spáchání přestupku.

Za této situace správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud vyšly z ostatních dostupných skutečností (zde zejména svědeckých vypovědí policistů), které prokázaly, že pachatelem přestupku, jehož spáchání samo o sobě nebylo zpochybněno, byl právě stěžovatel.

S ohledem na výše uvedené tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že určení stěžovatele jako osoby, která se dopustila předmětného přestupku, odpovídá provedeným skutkovým zjištěním. Skutkový stav byl náležitě zjištěn a v průběhu správního řízení nedošlo k nezákonnostem či k vadám řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. tak, jak namítal stěžovatel. Rozhodnutí krajského soudu, který se s postupem i závěry správních orgánů ztotožnil, bylo vydáno v souladu se zákonem.

Nejvyšší správní soud nezjistil naplnění žádného z důvodů uplatněných stěžovatelem v kasační stížnosti, sám neshledal ani jiné vady uvedené v ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a kasační stížnost proto podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. května 2009

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu